

ROSSZCSONT FERKE NEVELŐJE.

— Elbeszélés képekkel. —

Irta *Ida néni*.

(Folytatás.)

ZÉPEN kérte Kata, hogy csak maradjon Ferke otthon. Beszélhetett annak! Csak azért sem engedett.

— Maga mindig csak haszontalanságokat vásárol össze: petrezselymet, hagymát, sárga répát, zöld babot és efféléket. Ha maga szereti, hát egye meg; de ma azt fogja venni, amit én szeretek.

— Hát csak mondja, mit akar, megveszem, ígérte Kata.

— Igen, de akkor keveset vesz, tudom én azt, felelt Feri. Jobb lesz, ha én is magával megyek.

— Itt a pénz, itt a kosár, mondá; hát menjen az urfi maga. Én nem megyek egy tapodtat sem.

Ferke meghökkent. Egyelőre jobb lesz engedni, gondolá.

— No jól van, mondá nagy lelküen; nem kísérem el, ha megveszi mind, amit akarok.

— Isten neki! Hát aztán mi legyen az? kérde Kata.

— Először is: kukoricza; finom, zsenge, friss törésű kukoricza, de annyi, hogy legalább tíz cső jusson nekem. Szilvát, körtét vegyen egy-egy kosárnyit *nekem*, egyet a gyermekeknek.

— És ezt mind meg akarja enni? kérde a szakácsné.

— Még egyszer annyit is megbírok, nevetett Ferke; de várjon csak! Még süttö-tököt is vegyen!

— De azt még nem lehet kapni.

— Hát nem bánom, vegyen helyette még egyszer kukoriczát, majd megsütöm. Most pedig egy kettő! Menjen már! Mit készülődik egy óráig?

Katát nem köllött kergetni, magától is sietett, ahogy csak birták a lábait. Örült, hogy ily könnyű szerrel lerázhatta a nyakáról Ferke urfit. Annál nagyobb volt rémülete, mikor a legnagyobb tolongásban egyszerre csak melléje furakodik Ferke és rá vigyorg.

— Milyen szerencse, hogy találkoztunk! szólt Ferke csufolódva. Lám, hogy megtartja az ígétét! Tessék! Itt van megint a petrezselyem, murek, hagyma, kalarábé és káposzta. Ilyenekre pazarolja a tenger pénzt. De most én parancsolok, majd én mondom meg, hogy mit vegyen.

Keserves vásárlás esett most. Minden gyümölcs-árus kofa előtt megállította Ferke a szakácsnét; hát még a zsenge kukoriczánál! Egész regementnek elég lett volna, amit össze vásároltak. E mellett folytonosan pörölt vele, úgy hogy az egész piacz nevetett rajtok. Hol jobbra, hol balra ránczigálta, már amint meglátott valamit, ami neki tetszett. Kata szeretett volna haza futni, de még csibét köllött vásárolnia.

A folytonosan izgágáskodó Ferkével megállt egy asszony előtt, aki baromfít árult. Kata csibét válogatott, Ferkének pedig megakadt a szeme egy pompás kakason. Először is ennek a farka tollai-ból akart egyet-kettőt kitépni; de a kakas, mint valami ügyes vivó úgy vagdalkozott a csőrével, hogy Ferke jónak látta

abba ha
tréfára
a kakas
szakácsn
bicskájá
lyel kaka
össze vol
a földre.
kakas és
futásnak
asszony u
de a kaka
hogy men
hogy az
borítottak
amott m
Ferke eg
és tejes
pusztitást
ban és b
nagy láb
dott és a
Kézzel-láb
Egész ra
kidöntött
dicsom, s
Végre leg
rékbe bele
verték. Ké
hája, képe
fehér, sárg
a szeme. E
ditotta ma
kofák egé
jajszóval s
követelték,
kárukat, a
de aztán F
maga is be

abba hagyni a kísérletet. De egy kis tréfára már nagyon rá éhezett. Fölvette a kakast, és mivel sem az alkudozó szakácsné, sem a kofa nem ügyelt oda, bicskájával elvágta a madzagot, melylyel kakas uramnak a lábai és szárnyai össze voltak kötve. Aztán szépen letette a földre. Bele telt néhány perc, míg a kakas észre vette, hogy szabad; de aztán futásnak eredt. Lett erre hajsza! Az asszony utána futott és el akarta fogni; de a kakas most már röpi is kezdett, hogy meneküljön. Akkora lárma támadt, hogy az egész piac zugott bele. Felborítottak egy kosár tojást és elgázolták, amott meg egy halom paradicsomot; Ferke egymaga leütött egy sor tejfölös és tejes köcsögöt a lábáról, borzasztó pusztítást vitt véghez egy fazekas táliban és bögréiben, végre megbotlott egy nagy lábasban, leesett, de feltápáskozott és a kofa-asszonyok közé ugrott. Kézze-lábbal védekezett üldözői ellen. Egész rakással hevert előtte a sok kidöntött vaj, túró, szilva, tojás, paradicsom, szeder: leöntve iróval, tejföllel. Végre legyürték és ebbe a szép keverékbe bele hömpörgették és úgy ütötték-verték. Képzelnétek, milyenné lett! Ruhája, képe tarka színt váltott; piros, fehér, sárga, kék lett, alig látszott ki a szeme. Egy erős rugással végre kiszabadította magát és haza futott. Utána a kofák egész hada, köztük az is, aki jajszóval siratta az ő szép kakasát. Azt követelték, hogy valaki térítse meg a kárukat, amit Ferke apja meg is tett; de aztán Ferkén olyan sort vert el, hogy maga is bele fáradt.

Egy óra mulva Ferke már eldicsekedett vitéz tetteivel barátjainak, kik nagyon sajnálták, hogy rajtok nem esett meg az a kaland. Az ütlegekről Ferke egészen megfélemedkezett; de tán azt nem is irigyelték volna tőle a pajtásai.

Ferke atyja kétségbe volt esve. Akár hogy próbálta, nem kapott nevelőt. Isten tudja, hogy történt. Tán ország-szerte ismerték már a jó madarat. Pedig most Ferke apjának két hétre el köllött utaznia és szerette volna fiát jó kézre bízni. Panaszkodott is egyik ismerősének, egy huszár káplárnak, ki szabadságra volt itthon.

— Lássa, Gerendai ur, igazán nem tudom, mit tegyek. Nem merek elmenni a háztól, mert félek, hogy ez a rosz gyerek valami galibát csinál. Bár csak találnék valakit, aki legalább addig vigyázna rá, míg én oda leszek. Hátha a kedves öcsöcs, a joghallgató, ki most itthon van vállalkoznék?

— Már ez aligha vállalkozik. Vizsgálatra készül, sokat kell tanulnia, aztán — nem is igen tudna ő boldogulni az ilyen vásott ficzkóval. De ha akarja — én leszek a nevelője két hétig. Tudom, hogy megpuhitom ő kemét.

— Szavánál fogom, barátom! Most mindjárt velem jön, különben még megbánja ígérését.

— Attól ne tartson; de azt kikötöm, hogy Ferkét egészen az én kezembe adják. Azt tehessek vele, amit akarok.

— Hogy ne! Egészen tetszése és belátása szerint bánhatik vele, mondá jókedvűen az apa.

Együtt mentek haza. Az apa behívatta Ferkét, aki éppen most jött haza

valami mezei kóborlásról. Olyan volt, akár egy megszökött madár-ijesztő: csupa ringy-rongy és piszók. Czipőjén egész telek földet hozott haza, olyan sáros volt.

Ugyancsak megharagudott az apja, mikor így látta. Előbb meg köllött Ferkének mosakodnia, tiszta ruhát váltania, aztán mutatta be az apja Gerendai urnak. Ferke ugyancsak hüledezett, mikor látta nevelőjét. Ez a magas, szálás, nagy bajszukatonna-ember — nevelő? Hogy csörteta kardja, mikor lép! Ilyen nevelőjenem volt senkinek hét vármegyében sem. Ferke nem tudta, örüljön-e vagy bosszankodjék. Egyelőre eldicsekedett fünek-fának a nevelőjével.

— No, ez már okos gondolat volt a nagyságos urtól, mondá Kata. Nem is való neki holmi tudós ember, hanem ilyen jó markos huszár-káplár, aki mőresre tanítja.

Amint este elutazott az apa, Gerendai káplár bevonult ünnepiesen a házba.

— Regruta Ferke, állj elő! parancsolta.

Ferke megállt előtte feszesen, egyenesen.

— Most figyelj! Tüstént lefekszel, rögtön elalszol, holnap reggel pedig, mikor a dobszót hallod, kiugrol az ágyból. Aztán kitisztítod a czipődet fényesre, kikeféled a ruhádat és pontban hét órakor az ebédlő előtt vársz. Értetted?

Hallani hallotta, de érteni bizony nem értette a szót Ferke barátunk. Ő tisztítsa a czipőjét! Hát mire valók a cselédek? Pontosan keljen föl — borzasztó!

— Én nem tisztítottam még sohasem czipőt, mondá durezásan. Nem is tudok hozzá.

— Nem? felelt a káplár ur gúnyosan. Akkor hát most megtanulja az urficska ezt a hasznos és szép mesterséget. De jegyezd meg magadnak, hogy nem szabad egy szót sem felelned, ha

én, a káplár, valamit parancsolok. Ha felelni mersz, akkkorrr!!

Tyü! De rettenetesen állt most a nagy bajsz hegye, mint a dárda, éppen Ferkének szegezve! A káplár ur szeme pedig veszedelmesen villogott. Ferke pajtás szó nélkül kullogott a háló-szobába.

(Vége következik.)

— REGRUTA FERKE, ÁLLJ ELŐ!

A BORZASZTÓ ÚT.

(Képpel a czimlapon.)

MONDTAM ugy-e, Misike? Hányszor mondtam, de mindig hiába, csak nem akartad elhinni.

— Misike, ne rágd mindig azt a cukrot! Majd meglátod, még megbánod.

Te pedig neveltél, vakmerően a szemembe neveltél, mint aki jobban tudja.

— Már ugyan hogy bánhatnám meg? Nagyon jó... soha sem lehet azt megbánni, ami jó.

És azután, amikor csak szerét tehetted, elcsentél a cukor-tartóból egy-egy darab cukrot. És még ha csak szépen, lassan szopogattad volna. De nem. Rögtön akartad élvezni az egészet: korcogtattad, ropogtattad, mint a ropogós pogácsát. És ha valakitől krajezárkát kaptál, mindjárt a boltoshoz siettél és cukrot vásároltál.

— Misike, ennek a sok édességnek keserű lesz a vége.

— Hát még! Édes az mindig, egészen végig.

Bizonyos, hogy a cukor édes is maradt végig és nagyon kellemes. De már azt ugy-e nem találtad olyan kellemesnek, mikor egyszer éjjel fölriadtál az álmodból és hamarjában azt sem tudtad, hogy mi lelt. Eleinte azt hitted, talán bizony hatalmasan arczul ütött valaki álmodban... aztán meg, hogy valami gonosz ellenséged egy tuczat hegyes tűt szurkált bele a szádba, majd meg hogy az a láthatatlan szörnyeteg éles bicskával hasogatja a fogaid között. Ordítottál, jajgattál, az egész házat fölverted és kinodban a vánkost harapdáltad, mignem elkábultál és reggel felé kimerülten elszenderültél.

Reggel mint valami gonosz álomra gondoltál a szörnyü kinra, mert ekkor csak egy kis sajgást éreztél. Talán nem is volt igaz az a nagy kiulódás. De amint a tükörbe néztél, megijedtél saját magadtól, mert a fél orcád ugy föl volt dagadva, mintha egy nagy szalon-

nás gombócot rejtegettél volna a szádban. A mama pedig így szólt:

— Alkalmasint ki kell huzni azt a fogat. Majd meglátjuk, elmulik-e a fogfájásod. Ha nem mulik, ki vele!

Dehogy mult! Még rosszabb lett. Három nap mult és már félholt voltál a sok kintól; se ettél, se aludtál, nem játszottál s a mama kimondta az ítéletet:

— Juczi leányom, délután elviszed Mitsit a fogorvoshoz s kihuzatod a rossz fogát.

Ekkor meg ettől ijedtél meg. Mert a Jancsi pajtásod az este elmondta neked, hogy ő is volt már ilyen bajban, el is vitték a fogorvoshoz... no, az rettenetes volt! Az a borzasztó ember vas harapófogót szorit az embernek a fogára és ugy rántja ki... csak ugy reeseg, ropog, szakad, vérzik!... eleven csoda, aki bele nem hal.

— No, nem olyan borzasztó az, szólt Juczika. Én is próbáltam már. Nem éppen nagyon mulatságos, de nem is olyan szörnyüségesen iszonyatos. És ha tuestél rajta, nincs többé semmi baj.

Beszélhetett Juczika. Te inkább Jancsinak hittél s már inkább azt emlegetted, hogy nem fáj a fogad. Csak hogy a mama nem hitte, az orcád nagy daganata is bizonyította, hogy nem ugy van. És egy szomorú esős nap délutánján utra kellett indulnod Juczikával. Ugy-e, soha se hitted volna, hogy az a Juczika olyan kegyetlen? Mily szaporán lépegetett! És kézen fogott, el sem szökhettél tőle. És hiába beszélted, hogy nem akarsz ahhoz a borzasztó fogorvoshoz menni, mert bele halsz — mind nem használt. Hát csak igaz lett, hogy a sok édességnek keserű lett a vége.

Jaj, már itt vagy a fogorvos ajtaja előtt! Nem akarsz bemenni, kapalózol, ordítasz? Nem ér az semmit. Mert Juczika kegyetlen.

— Ne bömbölj! mondja. Mindjárt jó lesz minden. Fél óra mulva vigan megyünk haza.

Hitted, nem hitted, mind hiába. Bevonszolt, mint az áldozatra szánt bárányt. És aztán úgy lett, amint Jancsi mondta. Az a rettenetes fogorvos vas fogóval fogta meg a fogadat . . . aztán recsegett, ropogott, fájt irtózatosan, bömböltél és azt hitted, már meg is haltál.

No de mégsem egészen. Juczika és a fogorvos mosolyogtak és egy óra mulva otthon magad is vigan kezdtél játszani. Aztán jól aludtál és azóta semmi bajod. Hallottam is, hogy tegnap azt mondtad:

— Nem volt kellemes az a foghuzás, az igaz; de nem is olyan borzasztó; hamar vége lett és most vigan vagyok. De lesz rá gondom, hogy okos emberek tanácsát kövessem és ne jussak másodszor is ilyen borzasztó utra!

LESBEN.

(Képpel a 29. lapon)

MA NINCS kalács, jó a kenyér, gondolná az a furfangos rabló, aki ott a fán meglapult a víz fölött. Persze, ha tudná, mi a kalács és mi a kenyér. Ambár még ha tudná is, fitymálva nézne rá a kalácsra, mert nem él vele. Neki csak jó friss eleven pecsenye köll, mert ő a ragadozók veszedelmes fajtájából való leopárd.

Kegyetlen, vakmerő, vérengző, csak hogy e mellett bizony előfordul néha, hogy koplal. Mert ismerik ő kelmét az erdő, mező állatai és messziről elkerülik, akármilyen ravaszul meglapul is a bozótban. És így megesik, hogy nem tud prédára szert tenni.

Ma is úgy történt, hogy reggel óta hiába vadászgat. Még nem volt se reggelije, se dél-ebédje; már pedig aki egész nap az erdőt-mezőt járja, annak ugyan csak nagy az étvágya, kivált ha már különben is vérszomjas fenevad. De hát így jár az, aki sokszor tesz rossz fát a tűzre. Messze környéken tudta már minden gyöngébb állat, hogy veszedelmes ellenség ütött tanyát a bozótban, jobb lesz erről a tájról elmenekülni.

Dühösen, fogait csikorgatva bolygott az éhes fenevad. Hiába, csak nem akadt préda a fogára. Pedig az éhség mindinkább gyötörte.

— Már hiába, abba kell hagynom a vadászatot. Talán jobb szerencsém lesz a halászzal.

Mert a halászhoz is jól ért a gonosz. Van is már rég kiszemelt helye, ahol végső szükség esetén ezt a mesterséget űzi. Nem igen kedves lakoma ugyan a hal neki, aki a forró vért szereti szüröcsölni; de hát: ha nincs kalács, jó a kenyér is.

A víz partján csakhamar eljut a helyre, hol már többször halászgatott jó sikerrel. Nem köll neki hozzá se horog, se háló, semmiféle szerszám; elég neki az éles szeme, hatalmas karma és lelőgő bozontos farka.

Egy nagy fának a vastag ága mélyen behajlik a víz fölé, oly alacsonyan, hogy leérhetni róla a vízbe. Azon az ágon nyújtózik végig a rabló halász. Alulról nem látni belőle semmit. De ő jól lát le a tiszta vízbe és lelógatja a farkát. Tudja, hogy azok az oktondi, kíváncsi halak oda jönnek és feléje kapnak, hátha talán valami jó harapni való az. És amint a fa alatt gyanutlanul uszkálnak, a fenevad villámgyorsan lecsap féllábával a vízbe, éles karmaival megragadja a halat és vége van szegénykének. A következő pillanatban dörögve-morogva falatozik az éhes rabló.

Kétszer-háromszor ismétli a gonosz csinýt, rendszeren sikerrel. Ekképen ha nem is egészen kedve szerint, de mégis csak megebédelt.

— Nem sokat ért, de jobb volt a semminél, gondolja, mialatt nyugvó helyére tér. Majd holnap rajta leszek, hogy egy kis meleg özpecsenyém kerüljön a hideg hal-ebéd után.

De ha nem akad, megint csak ráfanyarodik a halászzatra.

(Szinhely:

Ez ha
kiáltó ig
talra üt,
haszonta
kisétna
hozzá be
dolgozat
az már ig
gonosz te
De ha a
hogy én
dolgozat
tévedni.
Ezt csin
levő köny
dobálja a

Még h
volna! D
kevés vas
És milye
nap nem
az eső, u
De ilyen
sétál! No
ur, hogy
kuruttyol
tőztatik.
rüen meg
csakhogy
hoz megy
hiába . . .

ÁRISTOMBAN.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Személyek:

Rudi. — Bella. — A nevelő.

(Színhely: Egyszerű, de csinos bútorzatú szoba.)

Első jelenet.

Rudi, egyedül.

Ez hallatlan, ez rettenetes, ez égbe-kiáltó igazságtalanság! (Öklével az asztalra üt, a melynél ül.) Egy hitvány haszontalan leczke miatt! Mindnyájan kísétálnak, én meg üljek itthon... még hozzá becsukva! És még hozzá írásbeli dolgozatot készítek, itt raboskodva! No az már igaz, hogy nincs a világnak olyan gonosz teremtménye, mint egy ilyen nevelő! De ha azt hiszi, igen tisztelt nevelő ur, hogy én majd meg is csinálom azt a dolgozatot, hát akkor nagyot méltóztatik tévedni. Majd holnapután kis kedden! Ezt csinálom ni! (Fölkapja az asztalon levő könyveket, papirost, tollat, és szerte dobálja a szobába.)

Még ha legalább rendes hétköznap volna! De vasárnap, mikor ugyis olyan kevés vasárnap van! (Az ablakhoz megy.) És milyen gyönyörű az idő! Mult vasárnap nem bántam volna... akkor esett az eső, ugyis itthon maradt mindenki. De ilyen szép időben, mikor mindenki sétál! No, ha azt hiszi, drágalátos nevelő ur, hogy én majd itt a szobában fogok kuruttyolni, hát abban is tévedni méltóztatik. (Határozottan.) Egészen egyszerűen megszököm. (Elgondolkozik.) Az ám, csak hogy rám csukta az ajtót. (Az ajtóhoz megy és rázogatója a kilincset.) Ez mind hiába... nagyon erős ajtó ez, be nem

töröm. És hiába hallják, hogy zörgetek, senki sem fogja kinyitni, mert tudják, hogy büntetésből vagyok becsukva. Bár csak Sámson volnék... vagy legalább Kinizsi Pál! De hátha kiugranék az ablakon? (Kinéz.) Hm... bajos, nagyon bajos. Igen magasan van... a nyakamat szeghetném vagy legalább is a lábamat, az pedig egy csöppet sem volna kellemtetes. Ámbár... az sem volna éppen rossz... legalább hat hétig ágyban felehetném és tudom, apácska nem engedné többé, hogy ez a nevelőnek csufolt szörnyeteg így kegyetlenkedjek velem. (Ujra kinéz az ablakon.) Megpróbálom? Hm! Mégis nagyon magas... és ha nyakamat töröm... meghalok, eltemetnek... Hm! Annál még az is jobb, ha áristomban vagyok elevenen. (Gondolkozik.) Nem is úgy szoktak szökni... hanem kötelet ereszkednek le... Csak volna kötelem! De még az sincs.

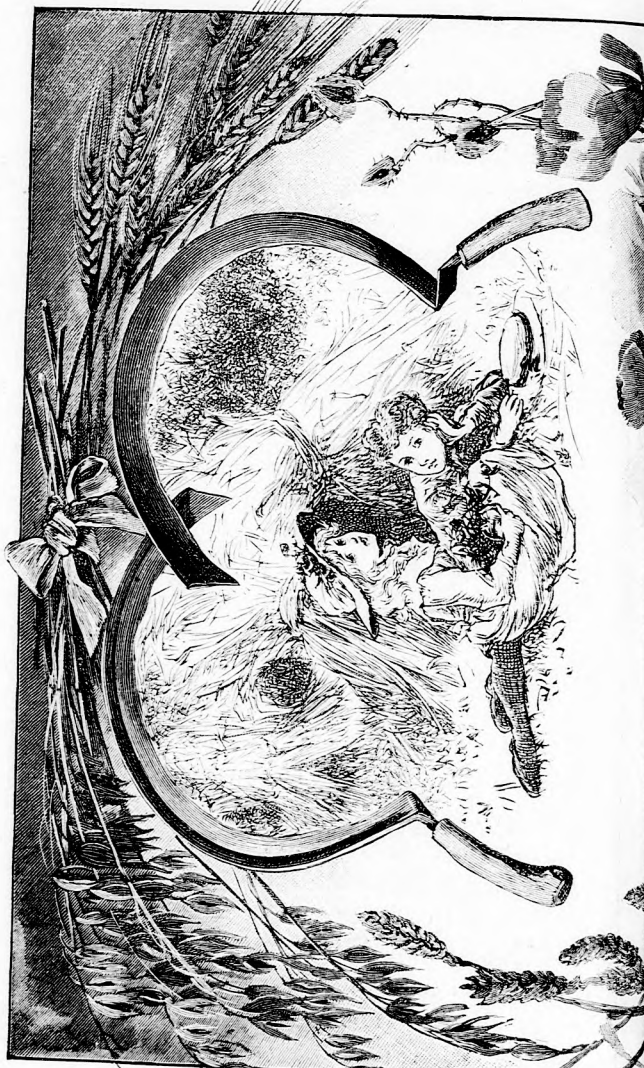
Szeretném tudni, hogy mikor a rab megszökik, honnan szerez kötelet?... Oh... persze... könnyű a rabnak, az ágya lepedőjéből csavar kötelet, de ebben az én hitvány börtönomben még csak ágy sincs. (Szétnézeget.) Jaj de ostoba vagyok! Hát mire való ez a függöny itt az ablakon? Ez van olyan jó, mint a rab lepedője. Ha a székre felállok, elértem és levehetem. (Széket tol az ablakhoz és rááll.) Nem, így még nem érem el... Az asztalt kell ide huznom, arra teszem rá a széket, akkor biztosan elértem. (Megt teszi és leveszi a függönyt a tartójáról.) Így ni! Most mindjárt rendben leszünk. (Amint az asztalról leszáll, elvágódik a földön.) Jaj! Jaj jaj! (Feláll.)

Sebaj no! Merész nagy vállalatoknál el köll viselni holmi apró bajokat. Ugy látom, ez a függöny nem igen hosszú ugyan, nem ér le az ablaktól a földig... de az már nem nagy sor... ha a végéről elbocsátkozom, már nem esem nagyot. Akkorát már ugrottam is akár hányszor.

Most már lássuk, mit is csinállok, ha kijutok? Azt szeretném, ha jól ráijeszthetnék a nevelő urra. Mamáék még három napig oda lesznek a városban. Hát addig én is oda leszek valahol. Van két forintom, azon megélek. Majd fog a kedves nevelő ur keresni, ijedezni, majd fog remegni, hogy mit mondjon apácskának... holtra fog szepelni s én majd csak akkor jövök haza, mikor látom, hogy mamáék befordultak a kocsi-val az udvarra. Őket nem ijesztem meg. De a nevelő ur hadd lássa, mire jut a kegyetlenkedésével.

A pénz a zsebemben van... kalapom nincs itt, de az nem baj... induljunk. Ezt a függönyt ide kötöm az ablakfához, össze csavarom és leeresztem... így ni. Hm! Nem marad össze csavarva, szétbomlik... No, talán úgy is megbir... Ámbár vékony pókháló-jószág biz' ez. Ha elszakad és lebukom, még a nyakamat töröm ki. Jó lesz, ha előbb egy

kis próbát tartok. (Erősen húzza a függönyt, mely szakadozni kezd.) Ohó! Szakad! Haszontalan gyöngé rongya! Jó, hogy rá

nem biztam magamat... még halálomba rohantam volna. Félre, hitvány portéka! (Leoldja és a sarokba dobja a függönyt.)

Nagyon okosan tettem, hogy ilyen óvatos voltam... szerencsésen kikerültem a veszedelmet. De most már mit

sétálnak, vigadnak, bizonyosan jó ozsonnát is vittek magukkal... és én innen az ablakból néztem, milyen gyönyörű az idő! Jaj, csak én most boszorkány-mester lehetnék! Milyen záport zuditanék a nyakukba! De még csak azt sem tehetem!

Második jelenet.

Rudi. Bella.

Bella (kivülről.) Én vagyok!

Rudi. Te vagy, Bella?

Bella. Én, én.

Rudi. Nem mentél sétálni?

Bella. Nem mentem. Tudtam, hogy áristomban vagy, hát nekem sem volt kedvem sétára.

Rudi. No ez igazán szép tőled... látom, hogy csakugyan jó testvér vagy.

Bella. Persze hogy az. De nem zavarlak a munkádban, ha bemegyek?

Rudi. Oh, abban egy csöppet sem zavarasz, csak hogy be nem jöhetsz, mert az ajtó be van csukva.

Bella. Megtaláltam a kulcsot ott volt a nevelő ur író-asztalán.

Rudi. Akkor csak jőjj be szaporán.

Bella (belép és belülről becsukja az ajtót.) Várj csak egy kicsit... mindjárt beszélgetünk... de a Zsuzsi ott áll az ablak alatt. (Az ablakhoz megy,

tegyek? Így már lehetetlen menekülni... itt köll maradnom, raboskodnom... Ez keserű állapot! Ők meg ott a ligetben

S
a
n
i
o
s
u
l
t
i
m
t
,
k
a
s
z
a
p
e
n
g
.
D
ó
l
a
k
ö
v
é
r
b
i
z
a
r
e
n
d
.
A
z
é
g
r
ő
l
m
e
g
n
a
p
s
ű
t
l
e
.
M
i
v
o
n
a
l
j
u
n
k
i
t
t
a
h
ű
s
l
e.
K
é
r
e
á
r
a
n
y
á
n
h
e
v
e
r
é
s
z
i
n
k
.
F
ű
l
a
k
é
k
m
e
m
b
o
l
t
r
a
n
é
z
i
n
k
.
K
ö
n
y
g
t
s
z
e
l
l
ő
l
e
n
g
e
d
e
z
.
F
ö
m
p
a
c
s
i
r
t
a
z
e
n
g
e
d
e
z
.
P
i
p
a
c
s
l
e
v
é
l
s
z
á
ll
m
i
n
t
l
e
p
k
e
.
S
e
z
m
i
n
t
é
l
ő
l
e
v
e
l
e
c
s
i
s
e
.
A
v
i
r
á
g
o
n
v
e
s
z
t
e
g
ü
l
.
H
a
r
m
a
t
o
l
s
z
i
v
e
k
e
l
h
ű
b
ű
l
.
S
m
i
g
m
i
h
e
v
e
r
é
s
z
i
n
k
k
e
t
t
e
n
:
A
r
a
t
ó
k
a
n
a
g
y
m
e
l
e
g
b
e
n
H
u
l
l
a
g
y
j
á
k
a
v
e
r
e
j
t
é
k
e
t
.
V
á
g
j
á
k
k
ö
t
i
k
a
k
é
v
é
k
e
t
.
I
s
t
e
n
á
l
d
j
a
i
s
m
e
g
ö
k
e
t
:
A
d
e
r
é
k
s
z
á
n
t
ó
-
v
e
t
ő
k
e
t
!

kihajol és ledobja a kulcsot.) Itt a kulcs Zsuzsi! Tegye vissza a kulcsot a nevelő ur asztalára.

Rudi (hevesen.) Micsoda? Hiszen ez csuf árulás! Azt hittem, hogy ki akarsz szabadítani! Most pedig csak úgy be vagyok csukva, mint eddig.

Bella. Persze! A nevelő ur megtiltotta, hogy senki se merjen kiereszteni... de azt nem mondta, hogy nem szabad ide bejönni. Hát én most megosztom veled a rabságot.

Rudi. No bizony! Azért én mégis be vagyok csukva.

Bella. Azt hittem, örülni fogsz, ha nem leszel itt egyedül. De ha nem örülsz neki, hát kimehetek... Zsuzsi még itt van a kertben, szólok neki, hogy ereszszen ki.

Rudi (ijedten.) Ej, dehogy! Maradj csak no... hiszen igazad van... és nagyon szép tőled, hogy ide jöttél. Már ugyanis majd holtra unatkoztam.

Bella. No, kettecskén csak majd eltöltjük az időt. (Körül nézeget.) De micsoda rendetlenség van itt a szobában? Könyvek, papiros szétszórva...

Rudi. Igen, mert... izé... tudod, mikor az embert becsukják... az nem mulatságos... az ember dühössé lesz...

Bella. De a szegény ártatlan könyveken kár kitölteni a boszudat. (Fölvesz egy könyvet.) Nézd, ennek letört a sarka.

Rudi. No bizony!

Bella. Az nem »no bizony!« Jól tudod, hogy apácska nem olyan gazdag ember, aki könnyen szórhatja a pénzt. Áldozatába kerül, amit reánk költ, és mamácska sokszor intett, hogy kiméljük a holminkat.

Rudi (röstelkedve.) Az... az igaz... erről megfeledkeztem. (Fölszedi a könyveket s az asztalra rakja.) Szerencsére nem esett nagyobb bajok.

Bella. Hát ez a függöny... hogy kerül ez a függöny ide a sarokba?

Rudi. Azzal próbáltam volna lebecsátkozni az ablakon, de gyöngé, nem bírt volna el.

Bella. Jaj, te könnyelmű! Ilyenre csak gondolni is! Az köllött volna még, hogy a kezedet vagy lábadat törd.

Rudi. Csakhogy volt ám eszem, hogy előbb megpróbáltam és aztán le is mondtam a tervről, mikor láttam, hogy ez a haszontalan függöny mindjárt szakadoz.

Bella. Hát el is szakítottad. (Nézegeti.) Csakugyan... itt végig van szakadva. No, ennek mamácska nem igen fog örülni.

Rudi (ijedten.) Oh... arra nem is gondoltam. Ejnye no... Pedig meglátja, észre veszi... mert mindent észre vesz...

Bella. Ne ijedezz no, majd össze tűzöm, meg sem fog látszani.

Rudi. Igazán? Jaj te kedves aranyos Belluskám! (Megöleli.)

Bella (vidáman.) No, én nem mondhatok rád ilyen hizelgő szót. Mert amit most itt találtam, hallottam, az mind nem valami nagyon szép história.

Rudi. Persze, hogy nem. De hát tudod, mikor az ember dühös...

Bella. De hát miért voltál olyan dühös?

Rudi. Még kérdezed? Tán nem vagyok itt áristomban?

Bella. Azt tudom. De miért vagy áristomban? Rászolgáltál, s így nincs okod a dühösködésre.

Rudi. ...
csak te b

Bella. ...
voltam és
hetted vo
rod, nagy
leczkédet.

Rudi. A ...
hetek róla
kedik vel
enged tar

Bella (...
volt az a
lába volt

Rudi. N ...
zöld legy
leczkéné,
pült az a
az aszta
gyönyörü
nultuk, o
tem. Hát
gatott ..

Bella. ...
Rudi A ...
san. Éppe
megpihen
szempilla
Bella! H
utazni! I

Bella. ...
Rudi. M ...
multság
zöld legy
got. Lest
egyenesen
a tenger
vissza tér
togatott

Rudi. Nagyon bölcs beszéd. Volnál csak te becsukva . . .

Bella. Csakhogy nem vagyok, nem voltam és nem is leszek. Te is elkerülhetted volna. Tudom jól, hogy ha akarod, nagyon könnyen megtanulhatod a leczkédet.

Rudi. Az már igaz. De lásd, nem tehetek róla . . . mikor minduntalan incselkedik velem valami kis ördög és nem enged tanulnom. Tegnap is úgy volt.

Bella (nevetve.) Igazán? És milyen volt az a kis ördög? Szarva volt? Lólába volt?

Rudi. Nem éppen . . . egy kis aranyos zöld legyecke volt. Mikor ott ültünk a leczkénél, ez a haszontalan légy beröpült az ablakon és éppen élémbe szállt az asztalra. Ha láttad volna, milyen gyönyörű volt! Éppen a földrajzot tanultuk, ott volt a térkép kiterítve előttem. Hát az a gonosz kis légy ott utazgatott . . .

Bella. Utazgatott?

Rudi. Az a! Még pedig milyen gyorsan. Éppen Budapestre szállt le, egy kicsit megpihent, aztán neki iramodott és egy szempillantás múlva már Kassán volt. Te Bella! Ha olyan gyorsan lehetne igazán utazni! De úgy még a vasut sem röpül.

Bella. Csakhogy az nem a térképen jár.

Rudi. No persze! Hát biz' az nagyon mulatságos volt, hogy az én aranyos zöld legyecském hogy járja be az országot. Lestem, hová megy Kassáról? Hát egyenesen Fiumébe utazott. Bizonyosan a tengerre volt kíváncsi. Onnan meg vissza tért Marmaros-Szigetre, aztán ellátogatott a Balatonra.

Bella. És te mindig azt lested, hogy a legyecke merre utazik a mappán?

Rudi. Természetesen. Egyszer aztán a nevelő ur megzavarta a mulatságomat, faggatni kezdett, hogy mondjam el, mit magyarázott éppen most . . .

Bella. Te pedig nem tudtad.

Rudi. Nembiz' én. Egy árva szót sem hallottam. És erre mindjárt előhozakodott a büntetéssel, hogy ma délután áristomban leszek és hogy még ráadásul megköll irnom, miért kaptam a büntetést mit csináltam az áristomban és mit gondoltam a magányban?

Bella. Ez nagyon érdekes feladvány. És már megirtad?

Rudi. Van eszemben! Nem is irom meg.

Bella. Ugyan miért nem?

Rudi. Mert erősen megfogadtam, hogy nem teszem.

Bella. De a nevelő ur meg fog haragudni.

Rudi. Bánom is én!

Bella. Azt sem fogod bánni, ha majd apa és mama is haragudni fognak?

Rudi. Nem hát! Azaz . . . hiába bánom . . . ha akarnám sem tudnám ezt a feladványt megírni. Meg sem próbálok. Azt sem tudom, hogy fognék bele.

Bella. Nagyon egyszerűen. Leülsz ide az asztalhoz, magad elé teszed a papírost, bemártod a tollad a tintába és irsz.

Rudi. Nagyon szép! Én itt dolgozom, mikor a többiek kinn sétálnak és mulatnak.

Bella. Az csak igazságos dolog. Mert te meg tegnap akkor mulattál, mikor ők dolgoztak és tanultak.

Rudi. Az más volt . . . Én nem sé-
táltam.

Bella. Dehogy nem! A legyecskével
utazgattál. No, fogj csak szépen hozzá,
meglásd, milyen hamar meglesz.

Rudi. De ha mondom, hogy bele sem
tudok fogni.

Bella. Majd én segítek egy kicsit.

Rudi. Persze, segítesz! Mintha az effélé-
ben segíteni is lehetne!

Bella. Megpróbálok. No, fogj csak
bele. Ülj le, itt a tollad . . . így ni.
És most kezdjünk hozzá.

Rudi. Az ám, könnyü neked azt mon-
dani. Hát kezdj bele te, ha tudsz.

Bella. Jól van. Hát irj. (Lassan dik-
tálva beszél, Rudi pedig ir.) »Rég ismer-
tem a közmondást, hogy ki mint vet,
ugy arat. Ha követtem volna tegnap,
most nem írnam itt áristomban ezt a
dolgozatot.«

Rudi (irva és utána mondva) » . . . dol-
gozatot.« Hallod-e Bella, ez nekem nem
igen tetszik. Ez éppen úgy szól, mintha
mindjárt azon kezdeném, hogy ostoba-
ságot tettem.

Bella. No, nem éppen . . . csak ugy
félíg. Mert ami igaz, igaz. Valld meg
csak: nem lett volna okosabb, ha tegnap
a maga idején dolgozol és most sétálsz?

Rudi. Azt nem mondom . . . Jól van
no, hát maradjon ez a bevezetés. No
most mit irjak?

Bella. Folytassuk például így: »Mi-
kor a leczke ideje volt, nem oda figyel-
tem, hanem egy aranyos zöld legyecské-
kére, mely előttem sétálgatott s engem
nagyon mulattatott.«

Rudi. Ezt leírhatom, mert ez csak-
ugyan igaz. Hát aztán?

Bella. Bizony most már folytathat-
nád magad is. Jól van no. Ird: »Mig
testvéreim tanultak, dolgoztak, én oda
sem hederitettem a munkának, sem a
nevelő ur szavának, és persze azt értem
el vele, amit megérdemeltem.«

Rudi. Ohó! Már ezt nem irom. Már
hogyan érdemeltem volna?

Bella. Nem? No, akkor én nem tu-
dok segíteni, mert én meg úgy gondo-
lom, hogy megérdemelted. Irj hát, amit
akarsz.

Rudi. Jól van no, hát legyen . . . ezt
még leirom. Végre is lehet benne egy
kis igazság. De most aztán szebbet dik-
táljám!

Bella. Már csak amit tudok. Ird pél-
dával tovább: így »Áristomot kaptam,
még pedig éppen vasárnap délutánra,
amikor nagy kirándulás volt elhatá-
rozva. Dultam-fultam, mérgekedtem és
haragomban földhöz vágtam a köny-
veimet.«

Rudi. No ezt már szívesen irom, mert
szórul-szóra így van.

Bella. Lám, hogy lassacskán egy
csapásra jut a gondolatunk. Akkor bizo-
nyosan jó lesz, ha így folytatod: »Min-
denféle oktalanságot gondoltam és tet-
tem . . .«

Rudi. Ohó! Ezt ugyan le nem irom . . .
ez nem igaz.

Bella. Az már más. Akkor a szét re-
pesztett függöny . . .

Rudi. Jól van no . . . Hát legyen! . . .
(Ir és mondja.) . . . »oktalanságot tet-
tem.« Van is valami igaz benne. De

már több
mondok!

Bella. A
ben így ír
a bünteté-
azért sem

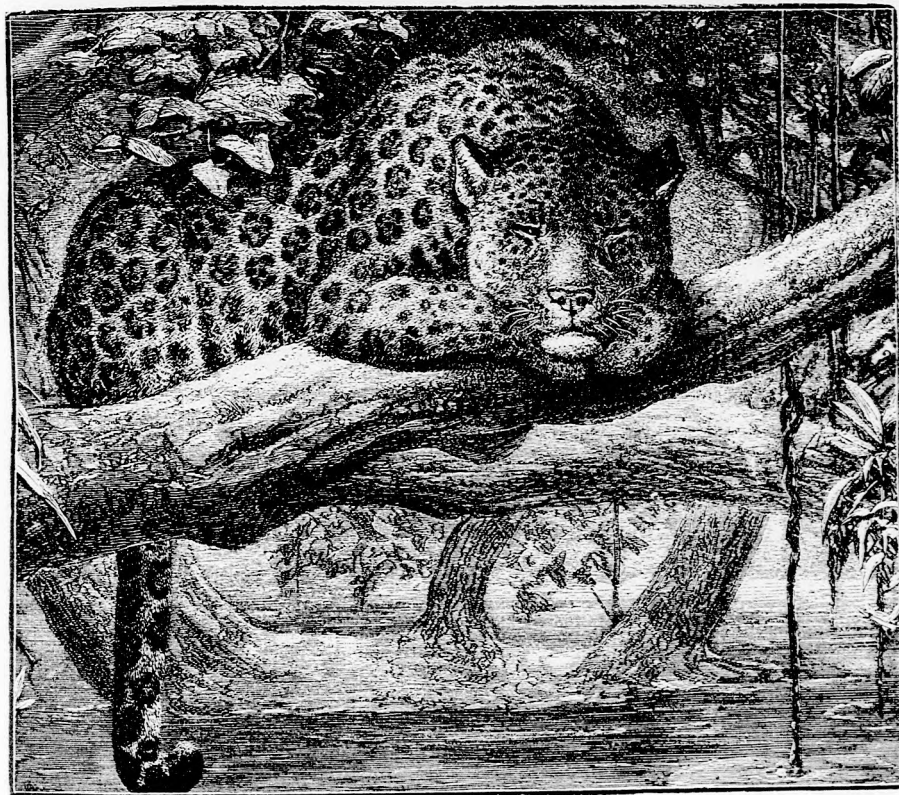
Bella. F
Azért jó v
is azt írná
a nevelő u
ellenben j
reám, nag

már többet ilyet le nem irok, annyit mondok!

Bella. Amint tetszik. Én a te helyében így írnám tovább: »Eltökéltem, hogy a büntetésül feladott dolgozatot csak azért sem írom meg, hadd mérgeleddjék

a nevelő ur, akit nagy fölfortyanásomban kegyetlen gonosz zsarnoknak mondogattam.«

Rudi. Ez már igaz ... De ha ezt leírom és a nevelő ur megmutatja apácának ...

LESBEN. (Lásd a 22. lapon.)

Bella. Hát apácska nem fogja elhinni. Azért jó volna talán, ha mindjárt magad is azt írnád: »Arra nem gondoltam, hogy a nevelő ur csak sajnálkozni fog rajtam, ellenben jó szüleim, kik annyit áldoznak reám, nagyon el fognak szomorodni.«

Rudi. Hm ... No ... hiszen ez is igaz ... Te Bella! Mit gondolsz? Talán csakugyan nagyon ostoba voltam? ...

Bella. Én nem mondom ... bele írni nem szükséges. Menjünk tovább!

Rudi. Várj csak! Az már még sem

illik, hogy az egészet te mondd a tollamba. Most már magam írom tovább.

Bella. Annál jobb. De én is hallani akarom amit írsz: összevág-e azzal, amit eddig irtunk?

Rudi. Természetesen. Lássuk! Hát például így írom tovább: »A rossz kezdetnek alkalmasint még sokkal rosszabb lett volna a folytatása, ha meg nem emlékezik rólam az én aranyos kedves okos Bellácskám ...«

Bella. Mi jut eszedbe! Ilyen hizelkedést nem szabad leírni.

Rudi. Már ezt leírtam, hát így marad. Aztán ez is igaz, tehát összevág az előbbivel. Menjünk tovább. (Ir.) »... Bellácskám ... Bejött hozzám és megosztotta velem a rabságot. Már ezzel is elüzte rossz gondolataimat. Azután pedig okos szóval rávezetett, hogy belássam, milyen hibás voltam ...«

Bella. Dehogy! Magad láttad be...

Rudi (tréfás szigorral.) Ne zavarj a munkámban! (Ir.) »... hibás voltam ... és hálával tartozom neki, mert most már jól tudom, hogy legelső kötelességem bocsánatot kérni a jó nevelő urtól és megfogadni, hogy jövőre nem fogok többé okot adni arra, hogy áristomba ültessen.« Jó lesz így?

Bella. Félig jó, mert magam is azt kívánom, hogy ilyesmit írj. De nagyon is bele kevertél engemet.

Rudi. Már pedig annak úgy köll lenni. Semmit sem csinállok félig. Ha egyszer rászántam magamat, hogy abba hagyom a nyakasságot, hát őszintén leírok mindent. Az pedig tiszta igazság, hogy ha te ide nem jössz, most is dülnek-fulnek

ostoba mérgeződésben. (Megöleli Bellát, vigan.) Jaj de csak jó is, ha az embernek ilyen okos, kedves testvér-nikéje van.

Bella. Lám, te oktondi, hogy tudsz te is jó uton járni. De most már találjunk ki valami játékot, mert még nagy idő van estig.

Rudi. Az bizony jó lesz. Most már kedvem is lesz hozzá. (Kivülről hangok hallatszanak.) Ohó! Mi ez?

Bella. Mintha a nevelő ur hangja volna.

Rudi. Ilyen hamar tértek volna haza? Hiszen csak éppen akkor indultak, mikor én jöttem be ide. (Az ajtó zárja nyikorog.) Csakugyan ő ... ide jön.

Harmadik jelenet.

Voltak. A nevelő.

A nevelő (komolyan, de barátságosan.) Lám, lám! Én csak egy bűnöst csuktam be és kettőt találok itt.

Bella (nyugodt vidámsággal.) Ne haragudjék, kedves nevelő ur, nem valami rossz szándékkal jöttem ide. Aztán meg nem is gondoltam, hogy oly hamar megjárják a nagy utat.

A nevelő. Azt még nem is jártuk meg, sőt voltaképp még meg sem indultunk. Amint kiértünk a szélső házakhoz, egy kis tanácskozást köllött tartanunk, mert Andor és Dezső nagyon sajnálkoztak, hogy Rudi nincs velök.

Rudi (elérzékenyülve.) Ejnye, milyen jó fiuk ... nem is érdemeltem tőlök.

A nevelő. Tanácskoztunk, mit tehetünk, s kérelmökre azt határoztam, hogy egy föltétel alatt megkegyelmezek Rudinak.

Bella.

szigorú f

Rudi (e

mindent.

A neve

köll megte

való kész

nek már t

vissza ma

készségge

gozásához

Rudi (v

rendben

dolgozatta

hosszu, de

A neve

A kezdet

megbánás

Kezdem é

Rudi. I

Bellácskám

bizony hiá

velő ur, h

és helyre

varodott f

hogy magu

A nevelő

ugy van. E

volt, de v

szóra és le

Rudi. Oh

Bella. U

A nevelő.

dek, hogy

got. A fölt

van, most

kellemetlen

mindnyájan

pot! Andor

Bella. Jaj, csak ne szabjon nagyon szigorú föltételt, kérem szépen!

Rudi (elszántan.) De igen! Megteszek mindent.

A nevelő. Csakhogy azt nem ezentul köll megtenni. Mert a jutalom reményében való készség nem sokat ér. A föltételnek már teljesülve köll lenni, azért jöttem vissza magam. Ha Rudi belátta hibáját és készséggel hozzá fogott feladványa kidolgozásához, akkor megbocsátok neki.

Rudi (vigan.) Oh, akkor már minden rendben van. Már el is készültem a dolgozattal. Tessék, itt van. Nem igen hosszú, de talán elég lesz.

A nevelő (átveszi és olvassa.) Hm! A kezdet nagyon jó . . . Az ilyen őszinte megbánás nagyon dicséretes . . . Áhá . . .! Kezdem érteni . . . Bellácska . . .

Rudi. Igen is, kedves nevelő ur . . . Bellácskának köszönhetem . . . mert bizony hiába tért volna ide vissza a nevelő ur, ha elébb be nem jön ide Bella és helyre nem igazítja az én félre csavarodott fejemet. Nem is érdelem én, hogy magukkal vigyenek a kirándulásra.

A nevelő. No no, fiam, nem egészen úgy van. Bellácska bölcs kis tanács-adód volt, de viszont te meg hajoltál a jó szóra és legyőzted a hibás indulatot.

Rudi. Oh, a nevelő ur nagyon is jó!

Bella. Ugy-e mondtam?

A nevelő. Dehogy, dehogy! Csak örvendek, hogy ekképen találtam itt a dolgot. A föltétel, melyet kitűztem, teljesítve van, most tehát eltemetjük az eddigi kellemtelenséget és indulunk szaporán mindnyájan ki a ligetbe. Hamar, kálapot! Andor és Dezső várnak.

Bella. Fognak örülni, tudom, ha mindnyájunkat meglátnak.

Rudi. Hát még ha megtudják, hogy a mi aranyos Bellánk mentette meg a jó napunkat. Megállj csak, bölcs néni-kém, szedünk neked akkora bokkrétát, hogy haza sem bírod.

A nevelő. Méltán. Mert a megtévedtet okos, kedves móddal jó utra téríteni igazi érdem; a megtértnek hálája pedig a legszebb erény. Induljunk!

Rudi (karon fogva.) Előre, vigan!

Bella (Vége az áristomnak!)

APRÓ MESÉK.

— A pillangó és a méh. —

Nagy zivatar alatt a pillangó és a méh egy odvas fában kerestek menedéket.

— Ah, csak derülne már! — mondá a pillangó — hogy ismét játszhatnám és vigszágban tölthetném az időt!

— Ah, csak már szép idő lenne! — szólt a méh — hogy ismét kimehetnék a szabadba dolgozni!

Tanulság: Számos gyermek olyan mint a pillangó, amely mindig csak a játékra gondol. Más gyermek meg, mint a méh, a szorgalmatosságban találja legnagyobb örömét.

*

— A leányka és a légy. —

Egy légy az égő gyertya körül repkedett. A leányka az asztal mellett ült és mondá a légynek:

— Vigyázz, hogy el ne égj!

— Ki vagy te, hogy engem tanítani mersz? kérdé a légy.

De egyszerre csak oda égett a szárnya, és bele esett a lángba.

— Nem megmondtam? mondá részvétellel a leányka.

Németből:

Szinyey Rózsika.

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	A	A	A
A	A	A	É
P	P	R	R
D	D	D	D

Balról jobbra s fölülről lefelé olvasva: 1-ső sor egy alföldi város; — 2-ik: kerti növény; — 3-ik: fogyást jelent; — 4-ik: gyermek-ápoló.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kotsy Pál. Alig van vidéki kis olvasóm, aki úgy szülei mint a maga nevében a legkedvesebb módon meg nem hitt volna nyaraló vendégül. Nagybátyád, a jó Ambrus bácsi megbizásából, te is szíves magyar szeretettel ajánlasz föl nekem akár hat szobát is abban az ősi, dúczos, vastag falazatu hűs kastélyban, s hogy a kocsi fia, az ügyes Gyurka, szolgálna ki engem; meg hogy hat holdas, árnyas kertnek a végében van pompás fürdő a Bodrogban, ladik is, puska is, az istállóban meg háttas, és köröskörül azon a esőpentett magyar vidéken derék, dolgos, vidám lelkű nép: csak jöjjetek! Mily kívánatos dolgok, mily boldog időzés, pihenésem eshetnék ott nálatok! De sajna, le kell mondanom róla, mint sok egyéb kedves dologról a világon, mert csúzos tagjaimat hévizes fürdőre parancsolta vinnem az orvos. Számomra csak az marad hátra, hogy úgy a jó Ambrus bácsinak mint neked szívvel köszönjem meg a szeretetreméltó, vendéglátó meghívást. Olybá veszem, mintha részem volt volna benne. — **Baum Miklós.** Rejtvényeid ha be vannak sorozva: ez azt jelenti, hogy sorukat várják. A másokra nézve: l. alább. — **Beczko Anna.** Neked is csak azt üzenhetem, amit Kotsy Pálnak: köszönöm, köszönöm, köszönöm! — **„Az arany gyűrű.”** Gyarló munkácska. Egy hétig átvehető. — **Szálbek Christina.** Az »Athenaeum« ifjusági olvasmányaiiban bőven válogathatsz. Kértekre a *könyvkiadó* hivatal bérmentesen küld tartalom-jegyzéket. — **Ghyeczy Kálmán.** Hogy *szorgalmas* olvasója vagy a »Kis Lap«-nak, örömet elhiszem. De hogy egyúttal *figyelmes* is? Nem meg volt

mondva ismételtén és határozottan, hogy a cseresznye-szárakat *ne hozzám*, hanem a világon megnevezett helyre küldjétek be? S te mégis az én nevemre küldted, s nekem magamnak kellett volna a csomagot oda czepelem vagy oda küldenem (ami nehezen jár a nagy városban) ha közben, mint lenn olvasható, az a kereskedés föl nem oszlott volna. De mindenkép dicséretet érdemel a te buzgalmad és szívjóságod. — **Scheuer Róbert.** Már jobban vagyok. Köszöntelek mindnyájatokat. — **Füzy Honka.** A cseresznye-szár ha száraz, csak annál jobban felel meg ezéjének. Levél - bélyeg gyűjtése művelődés-történelmi szempontból érdekes, mint akár a különféle pénzek gyűjtése, csak hogy ez költségesebb. — **Francke Kálmán.** Feladat és megtejtés nincsenek összhangban egymással. — **Kármán Miklós.** Mind a kettő sikerült és sorát várja. — **Tiller Ella.** Szívesen fogadom a neved helyreigazítását és örömmel olvasom soraidat. — **Weisz Aranka és Rudi.** A dologban tévedés van. Nem rátok ment az az üzenet. Üdvözöllek!

Cseresznye-szárakat

ne gyűjtsetek többé! Az a kereskedői ház, mely eddig foglalkozott vele, megszünt. F. b.

JÓTÉKONYSÁG.

„GYERMEKBARÁT.”

szűkölködő és gondozás nélküli iskolás gyermekeket gyámolító egyesület.

Budapest, IV. Ujvilág-utca 2. szám.

Budapest, 1892 jul. 2.

Az örök Szeretet nevében!

A „Kis Lap” szerkesztőjének, Forgó bácsinak.

Bold. Györy Sarolta hagyatékából a „Gyermekbarát” egyesületnek adományozott 2 db. magy. koronázási arany átvételét ezennel elismerem.

Fogadja ezen nemeslelkű adomány átszolgáltatásáért egyesületünk nevében hálás köszönetemet.

Kiváló tisztelettel

»GYERMEKBARÁT»
egyesület.

Berecz Antal
egyesületi elnök.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.